

27. 3. v 19.30 Velká vteřina

DS Jana Lišky při TJ Sokol Třešť

Hodnotí Alena Zemančíková

Minidrama / autor: Daniela Fischerová / 20 minut bez přestávky

Krátká rozhlasová hra Velká vteřina je precizně vystavěným dramatickým dílem, které na malé ploše rozehrává skutečnost, že v životě může být všechno úplně jinak, než si myslíme, že různí aktéři jedné události ji hodnotí zcela rozdílně a pro každého má událost jiný význam. Zpočátku vypadá hra jako příběh o obdivuhodné záchraně života malého dítěte z transportu do vyhlazovacího tábora, postupně však vychází najevo, že ušlechtilý čin se pro hlavní protagonistku stal celoživotním traumatem a největší nejistotou jejího života. Anna Fencíková, která věkem odpovídá postavě, kterou hraje, v roli herecky bilancuje, její výkon je uměřený, uchopený z hloubky a s minimem vnějších prostředků. Stašek Hůry, představitel Leo Felda, který telefonuje z New Yorku ženě, která mu před mnoha lety zachránila život a kterou teprve po mnoha letech vypátral, protagonistce sekunduje o něco vnějškovějšími hereckými prostředky (cizinecká čeština s drobnými chybami, bodrost starého bohatého muže), jeho pojetí role ale nikterak nevybočuje ze střídmych zvolených prostředků – celý dialog zní, jako by byl hrán na dva různé nástroje.

Tématem Velké vteřiny je samota, opuštěnost a nejistota, k čemuž soubor nezvolil dobré prostorové řešení. Představitelé Dcery a Lea Felda, obě od protagonistky i fyzicky vzdálené, by lépe uhrály zmíněné téma bez popisné dekorace pokojíčku, v prázdnotě rozlehlého jeviště (když už ho mají k dispozici). Rovněž hudební úvod a závěr jsou v inscenaci nadbytečné. Zmíněné problémy se vztahují k nutnosti přenést rozhlasovou hru na divadelní jeviště. Nekonečné rozhlasové „on air“, tedy signál lidské duše vysílaný do vesmíru, klade inscenátorům divadelní verze úkol najít řešení v prostoru. Poselství o tom, že ve „velké vteřině“ lidského života jedince bůh podrží – anebo opustí a ponechá v chaosu – i přes jistou nešikovnost v prostorovém řešení silně dolehlo.

Přestávka

Bouřka

Hodnotí Alena Zemančíková

Drama / autor: Marie Nováková / 60 minut bez přestávky

Bouřka je nejen jméno koně, ale i příběh malého Franty, který ve zmatku a impulzivně skočí do vlaku, odvázejícího vojáky do války, a jako malý Odysseus se vrací zpátky domů. Bouřka je také metaforou Velké války, kam je příběh současné autorky zasazen.

Soubor si s nutností přesadit rozhlasovou hru na divadelní jeviště poradil šikovně, podařilo se mu najít jednoduché znaky pro různá prostředí (nádražní nástupiště, vlak, pole, les, vesnice, interiér chalupy). Bez kaširované hlavy koně Bouřky by se inscenace obešla, bez kaširované vysoké pece také, černý slepý kůň Pirát je vizuálně potřebný a výtvarně dobře vyřešený.

Vtipné a divadelně účinné je i obsazení herců do více vedlejších rolí a dobře je vybraný hudební doprovod, tvořený harmonikou a známou vojenskou písní – jen by to chtělo citlivější najíždění a stahování nahrávky.

Kladem inscenace je kolektivní souhra, v níž mezi herci vyniká představitel Franty, ale i ostatní slouží celku a tím, jak zalidňují prostor krajiny, v níž Franta putuje domů, dodávají jeho putování barvy, tvary a postavy, někdy, podobně jako v Odyssei, magické.

V inscenaci najdeme působivá, divadelně elegantní řešení situací i postav, a pár takových, která potřebují vyčistit a zpřesnit: to se týká zejména scény domácí operace. Ale i přes nedostatky je Bouřka působivé divadlo, které se diváka citově dotýká nejen příběhem, ale i moderním, poetickým divadelním přístupem. Citová naléhavost v sobě nese nebezpečí sklouznutí do sentimentu, ale souboru se to v zásadě neděje, především díky lehkému humornému podtextu klíčových postav.

Domácí DS Jana Lišky při TJ Sokol Třešť svou dvoj-inscenací Velká vteřina a Bouřka prokázal, že divadelní duch ve městě aktivně přebývá.